

БАЛАДА О КОКИЦАМА

Понео сам из долине жуте
озарене раним сунцокретом
многе плаве вечери просуте
кокицама ко шљивиним цветом.

Кад се свици запале у житу
и реду а тесто за хлеб натре,
кокали смо кокице у ситу
и играли боси око ватре:

Кокајте се, кокице
кога волим, доћи ће
донеће ми лончиће
и сребрне звончиће!

Две - три звезде на јаблану зебу
све док нам се ватра не разгори
и кокице не прсну по небу
под којим се наша песма ори.

Вечери су сада невеселе
па се грејем на том давном жару,
још миришем те крунице беле
и још чујем ону песму стару:

Кокајте се, кокице
кога волим, доћи ће
донеће ми лончиће
и сребрне звончиће!

Сви су давно дошли и отишли
с ветровима што тихо певуше,
а снегови, прерано наишли
завејаше сито на дну душе.

Међу оним драгим ситницама
о којима човек често снива
чувам и то сито с кокицама
што се беле као цвет од шљива.

Добрица Ерић